

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15248-15249/2557

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิโจทก์ นางสาวศิรราช คำลอยฟ้าจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 147, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 161, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 96

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของโจทก์ ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวคือ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2547 พ.ร.บ.ฉบับนี้กำหนดคานิยามของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับเดียวกัน กล่าวคือ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตาม พ.ร.บ.นี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา หากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญแล้ว จะเห็นได้ชัดว่า "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วน "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงาน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้างหรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้ พ.ร.บ.ฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตามข้อ 4 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิแล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสองประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินอุดหนุนทั่วไปหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดกำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตาม ป.อ. และศาลไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 147, 157 และ 161 ได้ จำเลยมีหน้าที่รับผิดชอบในงานเบิก - จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินตรวจสอบเอกสารเงินยืม ติดตามเงินยืมและตัดยอดเงินยืม ดังนั้น แม้จำเลยจะจัดทำเอกสารเกี่ยวกับการเงินในหน้าที่รับผิดชอบของจำเลยไม่ตรงกับความเป็นจริงและใช้หรืออ้างเอกสารดังกล่าวเสนอต่อผู้บังคับบัญชา ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 264 ฐานปลอมเอกสาร มาตรา 268 ฐานใช้เอกสารปลอม และมาตรา 137 ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน เพราะจำเลยเป็นผู้บันทึกข้อความลงในเอกสารต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยจำเลยมิได้เป็น

ผู้แจ้งข้อความดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานอื่นแต่อย่างใด เงินตามเช็คเป็นเงินงบประมาณแผ่นดินของ โจทก์ที่ ๘. ในฐานะเลขานุการโครงการต้นกล้าอาชีพทำหนังสือขอให้โจทก์อนุมัติเพื่อนำไป ชำระเงินยืมที่โครงการยืมเงินกลางของโจทก์มาใช้จ่าย เงินจำนวนนี้จึงมิใช่เงินส่วนตัวของ ๘. ทั้ง ๘. ก็ไม่ได้เป็นเจ้าของโจทก์ซึ่งโจทก์จะต้องชำระหนี้ให้แก่ ๘. การที่ ๘. มีชื่อเป็นผู้รับเงินตามเช็ค จึง เป็นกรณีที่ ๘. ได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้มีหน้าที่รับเงินตามเช็คแล้วนำไปชำระเงินยืมให้แก่โจทก์ เมื่อเงินจำนวนดังกล่าวเป็นเงินของโจทก์ที่ถูกจำเลยเบียดบังไป โจทก์จึงเป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจ ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ แม้โจทก์จะฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเบียดบัง ทรัพย์สินของโจทก์ตาม ป.อ. มาตรา 147 แต่เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์สินของ โจทก์ไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของ ความผิดฐานยกยอกตาม ป.อ. มาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยทั้งสองสำนวนว่า จำเลย โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษ จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90, 91 92, 137, 147, 157, 161 และ 268 ให้จำเลย คืนเงิน 508,780 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิสดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์และให้นับโทษของจำเลยในสำนวนหลังต่อจากโทษของจำเลยใน สำนวนแรก ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้องทั้งสองสำนวน จำเลย ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำนวน 5 กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ 3 เดือน รวมจำคุก 15 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในห้า คงจำคุก 12 เดือน ให้จำเลยคืนเงิน 473,350 บาท แก่โจทก์ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาแก้เป็นว่า ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 10 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่ง พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ฎีกาและให้จำเลยฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยเป็นพนักงานของโจทก์และได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่การเงิน โดย รับผิดชอบในงานเบิก - จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน ตรวจสอบเอกสารเงินยืม ติดตามเงินยืม และ ตัดยอดเงินยืม ในส่วนของงานเบิก - จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินเพื่อเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ ข้าราชการและพนักงานของโจทก์ โดยจำเลยจัดทำรายการโอนเงินเดือนผ่านบัญชีธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาชัยภูมิ เพื่อให้ธนาคารโอนเงินเข้าบัญชีของข้าราชการและพนักงานของ โจทก์แต่ละคนที่มีสิทธิจะได้รับประจำเดือนตุลาคม 2551 เดือนธันวาคม 2551 เดือนพฤษภาคม 2552 และเดือนมิถุนายน 2552 นั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อปี 2552 โจทก์ได้จัดทำโครงการ ต้นกล้าอาชีพขึ้นในมหาวิทยาลัย โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวาสดี หัวหน้าโครงการได้ทำสัญญา ยืมเงินกลางของมหาวิทยาลัยโจทก์จำนวน 828,390 บาท ไปท่ตรงจ่ายในโครงการก่อน โจทก์

อนุมัติให้ยืมเงินดังกล่าวได้ ต่อมานายชนสิทธิ์ เลขานุการโครงการต้นกล้าอาชีพได้ทำหนังสือถึง โจทก์ขออนุญาตจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน จำนวน 473,350 บาท เพื่อนำไปชำระเงินยืมบางส่วน ที่กล่าวแล้วข้างต้น โดยจำเลยลงลายมือชื่อรับทราบในฐานะเจ้าหน้าที่การเงิน หลังจากโจทก์อนุมัติ ตามคำขอของนายชนสิทธิ์แล้ว จำเลยได้เขียนข้อความในเช็คสั่งจ่ายเงินให้แก่นายชนสิทธิ์ จำนวน 473,350 บาท โดยไม่ได้ขีดฆ่าคำว่า "หรือผู้ถือ" ออก จากนั้นจำเลยเป็นผู้นำเช็ค ไปเรียกเก็บเงิน ต่อมานายชนสิทธิ์ทำหนังสือแจ้งแก่โจทก์ว่า ยังไม่ได้รับเงินตามเช็คและยังไม่ได้คืนเงินยืมให้แก่ โจทก์ โจทก์มีคำสั่งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและทราบว่าจำเลยเป็นผู้เบิกเงินตามเช็คจำนวน 473,350 บาท ไปโดยไม่ได้นำไปล้างเงินยืมให้แก่โจทก์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ ประการแรกว่า จำเลยมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ ข้อเท็จจริงตาม ทางนำสืบของคู่ความฟังว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของโจทก์ ซึ่งพนักงาน มหาวิทยาลัยดังกล่าวคือ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2547 พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนด คำนิยามของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือ เงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมาย ฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับ เดียวกัน กล่าวคือ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและ แต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภท เงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา โดยหากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญระหว่าง "ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา" กับ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" แล้ว จะเห็นได้ชัดว่า "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็น ข้าราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงมี ฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วน "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" เป็น บุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงาน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณ ประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบัน อุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณา ความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตามข้อ 4 แห่งสำเนา ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ แล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสอง ประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินอุดหนุนทั่วไปหรือ เงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบัน อุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงิน งบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใด กำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญาดังที่โจทก์ฎีกาและศาลย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็น เจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147, 157 และ 161 ตามที่โจทก์ ฟ้องได้ และเนื่องจากจำเลยมีหน้าที่รับผิดชอบในงานเบิก - จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน ตรวจสอบ เอกสารเงินยืม ติดตามเงินยืมและตัดยอดเงินยืม ดังนั้น แม้จำเลยจะจัดทำเอกสารเกี่ยวกับงาน

การเงินในหน้าที่รับผิดชอบของจำเลยไม่ตรงกับความเป็นจริงและใช้หรืออ้างเอกสารเสนอต่อผู้บังคับบัญชา ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 ฐานปลอมเอกสาร มาตรา 268 ฐานใช้เอกสารปลอมและมาตรา 137 ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน เพราะจำเลยเป็นผู้บันทึกข้อความลงในเอกสารต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยจำเลยมิได้เป็นผู้แจ้งข้อความแก่เจ้าพนักงานอื่นแต่อย่างใด มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจฟ้องจำเลยในกรณีจำเลยนำเช็คไปเรียกเก็บเงินจำนวน 473,350 บาท ได้หรือไม่ ที่จำเลยฎีกาว่า เช็คส่งจ่ายให้แก่นายชนสิทธิ์ สิทธิในการรับเงินตามเช็คจึงเป็นของนายชนสิทธิ์ โดยนายชนสิทธิ์เป็นผู้ทรงเช็คโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่จำเลยนำเช็คไปเรียกเก็บเงินจำนวน 473,350 บาท แล้วไม่ได้มอบเงินดังกล่าวให้แก่นายชนสิทธิ์ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยยกยอกเงินของนายชนสิทธิ์มิใช่เงินของโจทก์ โจทก์จึงไม่เป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยได้นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่า เงินจำนวน 473,350 บาท ตามเช็คเป็นเงินงบประมาณแผ่นดินของโจทก์ที่นายชนสิทธิ์ในฐานะเลขานุการโครงการต้นกล้าอาชีพทำหนังสือขอให้โจทก์อนุมัติเพื่อนำไปชำระเงินยืมในโครงการต้นกล้าอาชีพที่โครงการยืมเงินกลางของโจทก์มาใช้จ่าย เงินจำนวนนี้จึงมิใช่เงินส่วนตัวของนายชนสิทธิ์ ทั้งนายชนสิทธิ์ก็ไม่ได้เป็นเจ้าหนี้ของโจทก์ ซึ่งโจทก์จะต้องชำระหนี้ให้แก่นายชนสิทธิ์ การที่นายชนสิทธิ์มีชื่อเป็นผู้รับเงินตามเช็ค จึงเป็นกรณีที่นายชนสิทธิ์ได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้มีหน้าที่รับเงินตามเช็ค แล้วนำไปชำระเงินยืมให้แก่โจทก์ เมื่อเงินจำนวนดังกล่าวเป็นเงินของโจทก์ที่ถูกจำเลยเบียดบังไป โจทก์จึงเป็นผู้เสียหายตามกฎหมายที่มีอำนาจฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้และแม้โจทก์จะฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ของโจทก์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 แต่เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์ของโจทก์ไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานยกยอกตามมาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลก็ย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตามมาตรา 352 วรรคแรก ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่จำเลยฎีกาต่อไปทำนองว่า เงินเดือนที่โอนเข้าบัญชีของจำเลยเกินกว่าสิทธิที่จำเลยจะได้รับประจำเดือนตุลาคม 2551 เดือนธันวาคม 2551 เดือนพฤษภาคม 2552 และเดือนมิถุนายน 2552 เป็นเงินเดือนของพนักงานและลูกจ้างของโจทก์ ซึ่งเข้าทำงานใหม่และยังไม่ได้เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาชัยภูมิ จำเลยในฐานะเจ้าหน้าทางการเงินจึงแก้ปัญหาด้วยการให้ธนาคารโอนเงินเดือนของพนักงานและลูกจ้างเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลย จากนั้นจำเลยได้เบิกถอนเงินแล้วแจ้งให้พนักงานและลูกจ้างมาลงชื่อในสมุดคุมและรับเงินไปครบถ้วน จำเลยจึงมิได้กระทำความผิดตามฟ้องนั้น เห็นว่า ในตอนเบิกความตอบคำถามค้านของทนายความโจทก์ จำเลยได้ยอมรับว่า อธิการบดีของโจทก์และหัวหน้างานการเงินของจำเลยไม่ว่าเป็นบุคคลใด ๆ ไม่เคยออกหนังสือ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอนุญาตให้จำเลยมีอำนาจรับเงินเดือนแทนพนักงานและลูกจ้างของโจทก์ซึ่งเข้าทำงานใหม่ ทั้งพนักงานและลูกจ้างของโจทก์ก็ไม่เคยมีหนังสือมอบอำนาจให้จำเลยนำเงินเดือนของตนไปเข้าบัญชีของจำเลย ดังนี้ การที่จำเลยจัดทำเอกสารทางการเงินเพื่อให้ธนาคารโอนเงินงบประมาณของโจทก์ที่จำเลยไม่มีสิทธิได้รับไปเข้าบัญชีของจำเลย จึงเป็นการกระทำโดยพลการโดยปราศจากอำนาจและไม่มีระเบียบหรือกฎหมายใดรองรับ คดีรับฟังได้ว่า จำเลยครอบครองเงินงบประมาณของโจทก์ประจำเดือนตุลาคม 2551 เดือนธันวาคม 2551 เดือนพฤษภาคม 2552 และเดือนมิถุนายน 2552 ไว้ในบัญชีของจำเลย

แล้วเบียดบังเอาเงินดังกล่าวไปเป็นของจำเลยโดยทุจริต จำเลยจึงมีความผิดฐานยักยอกตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก อีก 4 กระทง นอกเหนือจากความผิดฐานยักยอก เงินในโครงการต้นกล้าอาชีพที่วินิจฉัยแล้วข้างต้น ที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์โดยอธิการบดีรู้เรื่อง ความผิดและรู้ตัวว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม 2552 การที่โจทก์ไป ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2552 จึงเป็นเวลาเกิน 3 เดือน คดีโจทก์ย่อม ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 แล้วนั้น เห็นว่า แม้สำเนาบັນทีกข้อความจะ รับฟังได้ว่า โจทก์โดยอธิการบดีได้ทราบเรื่องความผิดพลาดในการเบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน ประเภทเงินเดือนประจำเดือนมิถุนายน 2552 เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2552 ก็ตาม แต่วันดังกล่าว โจทก์ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานผิดพลาดเป็นผู้ใด อายุความจึงยังไม่เริ่มนับ ต่อมา ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำเนาบັນทีกข้อความว่า โจทก์โดยอธิการบดีได้ทราบเรื่องที่จำเลยนำเช็คใน โครงการต้นกล้าอาชีพไปเรียกเก็บเงินแล้วไม่นำเงินไปชำระเงินยืมของโจทก์เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2552 ดังนั้น การที่โจทก์ไปร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2552 ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี จึงไม่เกินระยะเวลา 3 เดือน ตามกฎหมาย คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดฐาน ยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ภานุวัฒน์ ศุภะพันธุ์ · สมยศ เข้มทอง · สมศักดิ์ คุณเลิศกิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/15248-15249/2557>